

DZIEDZINNY (5) *ai*

Teksty nie oznaczają é.

sg m N dziedzinny (1). ◊ *A* dziedzinn(e)go (1). ◊ *f L* dziedzinn(e)j (1). ◊ [*n I* dziedzinny(m).] ◊
pl N subst dziedzinn(e) (2).

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI w.*

Przymiotnik od „dziedzina” ‘posiadłość ziemska, majątność dziedziczna, wieś’ (5) : Spolne páłtwy Dźiedzínne/ ták twoiá/ iák moiá. *BielSat D3v [idem] BielRozm 29.*

Wyrażenia: praw. »dawność dziedzina« (1) : O Dawności dzyedzinney czynic dzyećiom o krzywdę: Iagiello folio 24. Dzyećiom młodym dawność nie idzye czynić o krzywdę śwą *UstPraw G4v.*

»pan dziedzinny« (2): *LudWieś A2*; kmić gdy od páná wćiecz [..] tákowy zbieg przed wiecem zágáionym ma być cztery rázy wołan áby do śwego przyśzedł/ kthory iefli nieprzyidzye/ tedy pan dzyedzinny [*dominus villae JanStat 1086*] może dáć iego dzyedzictwo inźemu *UstPraw F2.*

[»dziedzinne prawo«: Iefliżeby dom był we wli ábo w miáłtecčku nieobmurowánym/ dziedzinny(m) práwem będzie przedány [*agrorum iure vendetur*] *Leop Lev 25/31 (Linde).*]

Synonim: polny.

Cf DZIEDZICKI, DZIEDZICOW, **DZIEDZICZNY**, DZIEDŹNY

KN